

Դանիելի Գիրքը - Հարյուր Հիսունութերորդ

Բացահայտելով տեսիլքը. հասկանալ Դանիելում սգո օրերը

Jeff Pippenger

2024-03-25

Պարսից Կյուրոս թագավորի երրորդ տարում մի բան հայտնվեց Դանիելին, որի անունը կոչվում էր Բաղտեսասար. և այդ բանը ճշմարիտ էր, բայց սահմանված ժամանակը երկար էր. և նա հասկացավ այդ բանը և ըմբռնեց տեսիլքը: Այն օրերին ես՝ Դանիելս, սուգ էի անում երեք ամբողջ շաբաթ: Ցանկալի հաց չէի ուտում, ոչ միս, ոչ գինի բերանս չէր մտնում, և բոլորովին ինձ օծում չէի, մինչև որ երեք ամբողջ շաբաթ լրացավ: Եվ առաջին ամսվա քսանչորսերորդ օրը, երբ ես գտնվում էի մեծ գետի ափին, որ Հիդդեկելն է: Դանիել 10:1-4.

Հայտնության գրքի տասնմեկերորդ գլխի խորհրդանշական երեքուկես օրերի ընթացքում, երբ երկու վկաները մեռած են փողոցում, Բաղտեսասարին մի «բան» է հայտնվում: Նա նախկինում արդեն հասկացել էր «տեսիլքը» (mareh), որովհետև իններորդ գլխում Գաբրիելն արդեն եկել էր և նրան տվել էր տեսիլքի ըմբռնումը:

Այո՛, մինչ ես աղոթքում խոսում էի, այն մարդը՝ Գաբրիելը, որին սկզբում տեսել էի տեսիլքում, արագ սլանալով մոտեցավ ինձ երեկոյան ընծայման ժամին: Եվ նա հասկացրեց ինձ, խոսեց ինձ հետ և ասաց. Ո՛վ Դանիել, հիմա ես ելել եմ, որպեսզի քեզ իմաստություն և հասկացողություն տամ: Բո աղաչանքների սկզբում հրամանը դուրս եկավ, և ես եկել եմ քեզ հայտնելու, որովհետև դու շատ սիրելի ես. ուստի հասկացիր այս բանը և ուշադրությամբ քննիր տեսիլքը: Դանիել 9:21-23.

«Գաբրիել մարդը, որին» Դանիելը «սկզբում տեսիլքի մեջ տեսել էր», ակնարկում է «chazon»-ը՝ մարգարեական պատմության տեսիլքը, որը վերաբերում էր ութերորդ գլխում Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների տեսիլքը Դանիելին Գաբրիելի կողմից մեկնաբանելուն: Բայց «տեսիլքը», որը Դանիելը ապա պետք է քննէր իններորդ գլխում, «mareh»-ն էր՝ երևույթի տեսիլքը: Ապա Գաբրիելը Դանիելի համար ներկայացնում է երկու հազար երեք հարյուր տարվա մարգարեության պատմական բաժանումը:

Իններորդ գլուխը կատարվեց Դարեհի առաջին տարում: Երբ Բաղտեսասարը հայտարարում է, որ ինքը «տեսիլքը հասկացավ» «Կյուրոսի երրորդ տարում», ապա նա երկու տարի էր, ինչ հասկացել էր «մարեհ» տեսիլքը: Այն, ինչ Բաղտեսասարը հասկացավ սուգի «այն օրերում», «բանն» էր, այսինքն՝ եբրայերեն «դաբար» բառը, և այն երկարատև էր, որովհետև սահմանված ժամանակը երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարի էր:

Դանիելն արդեն «բանի» մի մասը հասկացել էր, որովհետև իններորդ գլխում նա կատարում էր Ղևտական քսանվեցերորդի աղոթքը, և դա «բանի» աղոթքն է: «Յոթ ժամանակների» վերաբերյալ ավելացած լույս կար, որը Բաղտեսասարը հասկացավ սգո

քսանմեկ օրերի ընթացքում, և այդ սգո օրերի ժամանակ «յոթ ժամանակների» վրա եղած լույսի ավելացումը նախատիպեց 1856 թվականին «յոթ ժամանակների» վրա եղած ավելացած լույսը: Միլլերականներն էլ նախկինում գիտեին «յոթ ժամանակների» մասին, որովհետև այն հռչակել էին, սակայն ավելացված լույս կար, որը պիտի փորձեր նրանց հենց իրենց պատմության այն կետում, երբ նրանք Ֆիլադելֆիական շարժումից անցում էին կատարում դեպի Լաոդիկեական շարժումը:

Բաղթասասարի սգո օրերը զուգահեռվում են այն մարգարեական պատմությանը, երբ Ֆիլադելֆիական շարժումն անցում կատարեց դեպի Լաոդիկեական շարժումը 1856 թվականին, և ապա՝ դեպի Լաոդիկեական աղվենտիստական եկեղեցին 1863 թվականին: Թե՛ Բաղթասասարի, թե՛ Միլլերականների պատմությունը՝ «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ աճող լույսի մասին, համընկնում է երրորդ հրեշտակի Լաոդիկեական շարժման անցման հետ դեպի հարյուր քառասունչորս հազարի Ֆիլադելֆիական շարժումը, և սգո օրերի հետ, այսինքն՝ հապաղման ժամանակի ընթացքում, երբ «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ աճող լույսը պիտի հայտնվեր:

Բելթեշասարը ներկայացնում է թե՛ մի պատգամաբեր, թե՛ մի շարժում: Նրա սուգի օրերում պատգամաբերը պետք է հասկանա «բանը», որը ճշմարտությունն է, և ապա պիտի ներկայացնի «բանը» մի շարժման, երբ Միքայելը 2023 թվականին հարություն է տալիս երկու վկաներին:

Եբրայերեն «mareh» բառը (Քրիստոսի երևման տեսիլքը), որի ըմբռնողը Դանիելը ներկայացվում է առաջին համարում, Դանիելի վերջին տեսիլքում գործածված է չորս անգամ: Երկու անգամ այն թարգմանված է որպես «տեսիլք», և երկու անգամ՝ որպես «երևում»: Երբ Դանիելը առաջին համարում առաջին անգամ գործածում է այդ բառը, նա նշում է, որ ինքը հասկացավ «տեսիլքը», մինչդեռ մնացած երեք հիշատակումները ցույց են տալիս, որ Դանիելը վերապրում էր տեսիլքը: Վեցերորդ համարում Քրիստոսի դեմքը «ինչպես կայծակի՝ երևումը» էր:

Եվ առաջին ամսվա քսանչորսերորդ օրը, երբ ես մեծ գետի՝ Հիդդեկելի ափին էի, բարձրացրի իմ աչքերը և նայեցի, և ահա՝ մի մարդ, բեհեզե հանդերձավորված, որի մեջքը գոտևորուած էր Ուփազի նուրբ ոսկով: Նրա մարմինն էլ ոսկեքարի պես էր, և նրա դեմքը՝ ինչպես կայծակի երևույթ, և նրա աչքերը՝ ինչպես կրակի ճրագներ, և նրա բազուկներն ու նրա ոտքերը՝ ինչպես ողորկ պղնձի փայլ, և նրա խոսքերի ձայնը՝ ինչպես բազմության ձայնը: Եվ ես՝ Դանիելս միայն, տեսայ այդ տեսիլքը, որովհետև ինձ հետ եղող մարդիկ չտեսան տեսիլքը, սակայն մեծ դող ընկավ նրանց վրա, այնպես որ փախան՝ թաքնուելու: Ուստի ես մենակ մնացի և տեսայ այս մեծ տեսիլքը, և ինձանում ուժ չմնաց, որովհետև իմ գեղեցկությունը իմ մեջ ապականութեան փոխվեց, և ես ուժ չպահեցի: Դանիել 10:4–8:

Կա մեկ այլ եբրայերեն բառ, որը թարգմանվում է «տեսիլք», և որին մենք կանդրադառնանք այն բանից հետո, երբ ներկայացնենք «mareh» եբրայերեն բառի որոշ առանձնահատկություններ: Նախորդ համարներում «appearance» բառն է «mareh» եբրայերեն բառը: Նույն բառը տասնվեցերորդ համարում թարգմանվում է «տեսիլք»: Տասնվեցերորդ համարում Քրիստոսի տեսիլքը Դանիելին տրտմեցրել է:

Եվ ահա մարդկանց որդիների նմանության պես մեկը դիպավ իմ շուրթերին. ապա ես բացեցի իմ բերանը և խոսեցի ու ասացի ինձ առաջ կանգնածին. Ո՛վ իմ տեր, այս տեսիլքի պատճառով ցավերս շրջվեցին ինձ վրա, և ես ոչ մի գործություն չպահեցի: Դանիել 10:16.

«Վիշտեր» թարգմանված եբրայերեն բառը նշանակում է ծխնի, և Քրիստոսի հայտնության «տեսիլքը», որ Դանիելը տեսավ այդ համարում, դարձավ մի ծխնի: «Ծխնին» մարգարեության մեջ ներկայացնում է շրջադարձային կետ:

«Անցյալի պատմությունից քաղելու դասեր կան, և ուշադրություն է հրավիրվում դրանց վրա, որպեսզի բոլորն ըմբռնեն, որ Աստված այժմ էլ գործում է այն նույն սկզբունքներով, որոնցով միշտ գործել է: Նրա ձեռքը տեսանելի է Իր գործում և ազգերի մեջ այժմ էլ՝ նույն կերպ, ինչպես եղել է այն ժամանակներից ի վեր, երբ Ավետարանը առաջին անգամ հռչակվեց Ադամին Եդեմում:»

«Կան ժամանակաշրջաններ, որոնք շրջադարձային կետեր են ազգերի և եկեղեցու պատմության մեջ: Աստծո նախախնամությամբ, երբ այս զանազան ճգնաժամերը վրա են հասնում, տվյալ ժամանակի համար լույս է տրվում: Եթե այն ընդունվում է, լինում է հոգևոր առաջընթաց, իսկ եթե մերժվում է, ապա հետևում են հոգևոր անկումը և կործանումը: Տերն Իր խոսքում բացահայտել է ավետարանի առաջամարտիկ գործը, ինչպես այն իրականացվել է անցյալում և իրականացվելու է ապագայում՝ մինչև իսկ եզրափակիչ պայքարը, երբ սատանայական գործությունները կկատարեն իրենց վերջին զարմանալի շարժումը»: Bible Echo, August 26, 1895.

Տասնվեցերորդ համարը ներկայացնում է շրջադարձային կետ այն պատմության մեջ, որը ներկայացնում է Բելթեշագարը: Այն շրջադարձային կետ է թե՛ Հանրապետական եղջյուրի (ազգի) և թե՛ Բողոքական եղջյուրի (եկեղեցու) համար: Այն ներկայացնում է ճգնաժամ, և ներկայացնում է այն կետը, որտեղ այդ պատմության համար տրվում է հատուկ լույս: Դանիելի համար շրջադարձային կետը տեղի ունեցավ այն ժամանակ, երբ Դանիելը «դիպվել» էր՝ երեք անգամներից երկրորդ անգամ: Դանիելին պիտի դիպվեին երեք անգամ, և երբ նրան դիպան երկրորդ անգամ, դա Դանիելի համար շրջադարձային կետ էր, և այդ շրջադարձային կետը երեք անգամներից երկրորդն էր, երբ Դանիելը տեսավ «mareh» տեսիլքը:

Եվ ահա մարդու որդիների նմանության պես մեկը դիպավ իմ շուրթերին. ապա ես բացեցի իմ բերանը, խոսեցի և ասացի իմ առաջ կանգնածին. Ո՛վ իմ տեր, տեսիլքի պատճառով ցավերս ինձ վրա շրջվեցին, և ես ոչ մի գործություն չպահեցի: Դանիել 10:16.

Մենք շուտով կանդրադառնանք երեք հպումներին: «mareh» բառը Դանիելի կողմից գործածված չորս դեպքերից առաջինը նրա վկայությունն էր, որ նա հասկացավ տեսիլքը, իսկ վերջին երեք հիշատակումները ցույց են տալիս նրա փորձառությունը, երբ նա իրապես տեսավ երևույթը: Երրորդ անգամ, երբ նա նույնացնում է երևույթի տեսիլքը, տասնութերորդ համարում է, որտեղ նա երրորդ անգամ է հպվում:

Ապա մարդու կերպարանքի նման մեկը դարձյալ եկավ, դիպավ ինձ և գորացրեց ինձ: Դանիել 10:18.

Երկրորդ հպման ժամանակ՝ տասնվեցերորդ համարում, որը «մարահ» տեսիլքին երկրորդ հղումն է, նրա գորությունը վերանում է, բայց երրորդ հպման ժամանակ նրա գորությունը վերականգնվում է: Տասներորդ, տասնվեցերորդ և տասնութերորդ համարներում Դանիելը հավում է: Վեցերորդ համարում Դանիելը տեսնում է Քրիստոսի երևույթը, ապա՝ Գաբրիելին, իսկ տասներորդ համարում Գաբրիելը առաջին անգամ հավում է Դանիելին:

Ապա բարձրացրի իմ աչքերը և նայեցի, և ահա՝ մի մարդ՝ բեհեզյա զգեստ հագած, որի մեջքը գոտևորված էր Ուփազի ազնիվ ոսկով: Նրա մարմինը ևս նման էր բերիլին, և նրա դեմքը՝ ինչպես կայծակի երևույթը, և նրա աչքերը՝ ինչպես կրակի ճրագներ, և նրա բազուկներն ու նրա ոտքերը՝ ինչպես ողորկված պղնձի գույնը, և նրա խոսքերի ձայնը՝ ինչպես բազմության ձայնը: Եվ ես՝ Դանիելս մենակս տեսա այդ տեսիլքը, որովհետև ինձ հետ եղող մարդիկ չտեսան այդ տեսիլքը, բայց մեծ դող ընկավ նրանց վրա, այնպես որ փախան՝ թաքնվելու: Ուստի ես մենակ մնացի և տեսա այս մեծ տեսիլքը, և ուժ չմնաց իմ մեջ, որովհետև իմ վայելչությունն իմ մեջ ապականության վերածվեց, և ես ոչ մի ուժ չպահեցի:

Սակայն ես լսեցի նրա խոսքերի ձայնը. և երբ լսեցի նրա խոսքերի ձայնը, խոր քնի մեջ ընկա իմ երեսի վրա՝ երեսս դեպի գետինը: Եվ ահա մի ձեռք դիպավ ինձ, և կանգնեցրեց ինձ իմ ծնկների վրա և իմ ձեռքերի ավերի վրա: Եվ նա ասաց ինձ. «Ով Դանիել, չափազանց սիրելի մարդ, հասկացիր այն խոսքերը, որ ասում եմ քեզ, և ուղիղ կանգնիր, որովհետև այժմ քեզ մոտ եմ ուղարկված»: Եվ երբ նա այս խոսքն ասաց ինձ, ես կանգնեցի դողալով: Ապա նա ասաց ինձ. «Մի՛ վախեցիր, Դանիել, որովհետև այն առաջին օրից, երբ սիրտդ դրեցիր հասկանալու և քեզ խոնարհեցնելու քո Աստծու առաջ, քո խոսքերը լավեցին, և ես եկել եմ քո խոսքերի համար: Բայց Պարսկաստանի թագավորության իշխանը դիմադրեց ինձ քսանմեկ օր. սակայն ահա Միքայելը՝ գլխավոր իշխաններից մեկը, եկավ ինձ օգնելու, և ես այնտեղ մնացի Պարսկաստանի թագավորների մոտ: Իսկ այժմ եկել եմ, որպեսզի քեզ հասկացնեմ, թե ինչ պիտի պատահի քո ժողովրդին վերջին օրերում, որովհետև տեսիլքը դեռ շատ օրերի համար է»: Դանիել 10:5-14.

Այնուհետև տասնվեցերորդ համարում Դանիելը երկրորդ անգամ է հավում, երբ տեսնում է Քրիստոսի տեսիլքը:

Եվ երբ նա ինձ այսպիսի խոսքեր ասաց, ես իմ երեսը դեպի գետին դարձրի և համրացա: Եվ ահա՝ մեկը, որ նման էր մարդկանց որդիների նմանությանը, դիպավ իմ շուրթերին. ապա ես բացեցի իմ բերանը, խոսեցի և ասացի իմ առջև կանգնածին: Տե՛ր իմ, տեսիլքի պատճառով իմ ցավերը եկան ինձ վրա, և ես ոչ մի ուժ չպահեցի: Որովհետև ինչպե՞ս կարող է այս իմ տիրոջ ծառան խոսել այս իմ տիրոջ հետ. քանզի իմ մեջ իսկույն ուժ չմնաց, և շունչ էլ ինձանում չմնաց: Դանիել 10:15-17:

Այնուհետև Դանիելը երրորդ անգամ հավում է՝ Գաբրիելի հայտնության ժամանակ, ոչ թե Քրիստոսի:

Այն ժամանակ մի ուրիշը, որ մարդու կերպարի նմանություն ուներ, կրկին եկավ, դիպավ ինձ և զորացրեց ինձ, ու ասաց. «Ո՛վ դու՝ չափազանց սիրելի մարդ, մի՛ վախեցիր. խաղաղություն քեզ. զորացի՛ր, այո՛, զորացի՛ր»: Եվ երբ նա խոսեց ինձ հետ, ես զորացա ու ասացի. «Թող իմ տերը խոսի, որովհետև դու զորացրիր ինձ»: Այն ժամանակ նա ասաց. «Գիտե՛ս արդյոք, թե ինչու եմ եկել քեզ մոտ: Եվ այժմ պիտի վերադառնամ՝ պատերազմելու Պարսկաստանի իշխանի դեմ, և երբ ես գնամ, ահա, Հունաստանի իշխանը պիտի գա: Բայց քեզ ցույց կտամ այն, ինչ գրված է ճշմարտության գրքում. և այս բաներում ինձ հետ հաստատ կանգնողը ոչ ոք չկա, բացի Միքայելից՝ ձեր իշխանից»: Դանիել 10:18–21.

Դանիելին դիպչում են երեք անգամ, և առաջին ու երրորդ անգամ նրան դիպչում է Գաբրիել հրեշտակը: Երկրորդ անգամ նրան դիպչողը Քրիստոսն է: Դանիելը նույն եբրայական բառը գործածեց չորս անգամ, սակայն այդ չորսից առաջին դեպքում՝ առաջին համարում, նա ասում էր, որ հասկացել էր «տեսիլքը»: Ճշմարտությունը հասկանալը կարևոր է, բայց դա նույնը չէ, ինչ ճշմարտությունը վերապրելը, ինչպես որ եղավ մյուս երեք դեպքերում:

Երբ Դանիելի սգո օրերը ավարտվեցին, նրան տրվեց տեսիլքի փորձառությունը, որի ըմբռնումը նա ուներ դեռևս իր սգո օրերի ավարտից առաջ: Այդ փորձառությունը կազմված է երեք քայլերից, որոնք ներկայացված են երեք հպումներով: Առաջին և վերջին հպումները կատարվեցին Գաբրիելի կողմից, իսկ միջին հպումը՝ Քրիստոսի կողմից: Առաջին և վերջին հպումները եբրայական այբուբենի առաջին և վերջին տառերն էին: Այդ երկրորդ քայլին Դանիելը ճանաչում է իր վիճակը՝ որպես ապստամբ մեղավորի՝ իր Տիրոջ հանդեպ, և այսպիսով միջին հպումը ներկայացնում է ապստամբությունը, ինչպես ներկայացված է եբրայական այբուբենի տասներեքերորդ տառով:

«Բայց Պետրոսն այժմ այլևս չէր մտածում ո՛չ նավերի, ո՛չ բեռի մասին: Այս հրաշքը, առավել քան որևէ այլ հրաշք, որ նա երբևէ ականատես էր եղել, նրա համար աստվածային զորության հայտնություն էր: Հիսուսի մեջ նա տեսավ Մեկին, Ով ամբողջ բնությունը Իր իշխանության ներքո էր պահում: Աստվածության ներկայությունը բացահայտեց նրա իսկ անսրբությունը: Մերը իր Վարդապետի հանդեպ, ամոթը՝ իր իսկ անհավատության համար, երախտագիտությունը՝ Քրիստոսի խոնարհվելու համար, և ամենից առավել՝ իր անմաքրության զգացումը անսահման մաքրության ներկայության մեջ, համակեցին նրան: Մինչ նրա ընկերակիցներն ամրացնում էին ուռկանի պարունակությունը, Պետրոսն ընկավ Փրկչի ոտքերի առաջ՝ բացականչելով. «Հեռացի՛ր ինձնից, որովհետև ես մեղավոր մարդ եմ, Տե՛ր»:

«Դա նույն աստվածային սրբության ներկայությունն էր, որ մարգարե Դանիելին պատճառել էր ընկնել ինչպես մեռած՝ Աստծո հրեշտակի առջև: Նա ասաց. «Եվ իմ վայելչությունը իմ մեջ ապականության դարձավ, և ես ոչ մի ուժ չպահեցի»: Այսպես էլ, երբ Եսայիան տեսավ Տիրոջ փառքը, բացականչեց. «Վա՛յ ինձ, որովհետև ես կործանվեցի. քանզի ես պիղծ շուրթերով մարդ եմ, և բնակվում եմ պիղծ շուրթերով ժողովրդի մեջ. որովհետև իմ աչքերը տեսան Թագավորին՝ Զորքերի Տիրոջը»:

Դանիել 10:8, Եսայիա 6:5: Մարդկությունը՝ իր տկարությամբ և մեղքով, հակադրվեց աստվածային կատարելությանը, և նա իրեն զգաց ամեննին անբավարար և անսուրբ: Այսպես է եղել բոլոր նրանց հետ, որոնց շնորհվել է տեսնել Աստծո մեծությունն ու վեհությունը»:

«Պետրոսը բացականչեց. «Հեռացի՛ր ինձանից, որովհետև ես մեղավոր մարդ եմ», սակայն նա կառչեց Հիսուսի ոտքերից՝ զգալով, որ չի կարող բաժանվել Նրանից: Փրկիչը պատասխանեց. «Մի՛ վախեցիր. այսուհետև մարդկանց պիտի որսաս»: Երբ Եսային տեսավ Աստծո սրբությունը և իր սեփական անարժանությունը, միայն այդժամ նրան վստահվեց աստվածային պատգամը: Երբ Պետրոսը առաջնորդվեց դեպի ինքնուրացում և կախվածություն աստվածային գործությունից, միայն այդժամ նա ստացավ իր կանչը՝ Քրիստոսի համար իր գործին»: The Desire of Ages, 246.

«Մարեհ» տեսիլքը Քրիստոսի հայտնության տեսիլքն է, սակայն «մարեհ» բառը Դանիելի կողմից երկրորդ և չորրորդ անգամ գործածվելիս ներկայացվում է Գաբրիել հրեշտակով: Առաջին անգամ դա այն մասին էր, որ Բաղտասարը հասկացավ տեսիլքը, իսկ վերջին երեք դեպքերում ներկայացվում է, որ Դանիելն անձամբ ապրում է տեսիլքը: Այն երեք անգամներին, երբ Դանիելն ապրում է տեսիլքը, նա նաև հավում է:

Առաջին անգամ, երբ Գաբրիելը դիպավ նրան, դա եղավ այն բանից հետո, երբ նա տեսել էր փառավորված Քրիստոսի կերպարանքը, և այդ փորձառությունը նրան թողեց «իմ երեսի վրա խոր քնի մեջ, և իմ երեսը դեպի գետին»: Տեսիլքը բաժանում էր առաջացրել, որովհետև նրանք, ովքեր նրա հետ էին, «չտեսան տեսիլքը. բայց մեծ դող ընկավ նրանց վրա, այնպես որ նրանք փախան՝ իրենց թաքցնելու»: Առաջին հիասթափության ժամանակ Երեմիան «մենակ նստեց՝ Աստծո ձեռքի պատճառով», իսկ Բելտեսասարում «ուժ չէր մնացել», «քանզի» նրա «գեղեցկությունը նրա մեջ ապականության էր փոխվել, և» նա «ուժ չէր պահել»:

Երբ Գաբրիելը առաջին անգամ դիպավ նրան, այնուհետև Գաբրիելը Դանիելին կանգնեցրեց իր ծնկների և ձեռքերի ափերի վրա: Ապա նա պատվիրեց Դանիելին հասկանալ իր ասած խոսքերը և կանգնել ոտքի, ինչն էլ նա արեց, թեև դողում էր: Այնուհետև Գաբրիելը Դանիելին ներկայացնում է բացատրություն այն բանի, թե ինչ էր տեղի ունեցել Դանիելի սգո քսանմեկ օրերի ընթացքում: Նա հայտնում է, որ Պարսկաստանի թագավորների դեմ քսանմեկ օր պայքարելուց հետո Միքայելը երկնքից իջավ՝ մասնակցելու պատերազմին, իսկ ապա Գաբրիելը եկավ պատասխանելու Դանիելի աղոթքներին և Դանիելին բացատրելու «ինչ որ պիտի պատահի քո ժողովրդին վերջին օրերում»: Երբ Միքայելը երկնքից իջավ, Գաբրիելը ուղարկվեց՝ Դանիելին բացատրելու վերջին օրերը:

Գաբրիելի բացատրությունը տրվեց Դանիելին սգի քսանմեկ օրերի ավարտին, որը Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի տող առ տող կիրառության մեջ ներկայացնում է այն պահը, երբ Եզեկիելը երեսունյոթերորդ գլխում երկու անգամ պատվիրում է մարգարեանալ մեռած ոսկորներին, որպեսզի երկու մարգարեներին նրանց գերեզմաններից բարձրացնի: Դա տեղի է ունենում, երբ Միքայելը երկնքից իջնում է և հարություն է տալիս Մովսեսի մարմնին, մինչդեռ Հուդայի գրքում հրաժարվում է

Սատանայի հետ փոխհարաբերության մեջ մտնել: Դանիելը դեռևս երկու անգամ ևս հպվելու է այն բանից հետո, երբ Գաբրիելը նրան տվել էր սգի օրերի ընդհանուր տեսությունը:

Երբ Գաբրիելն ավարտեց, Դանիելը «իր երեսը դեպի գետին դարձրեց, եւ համրացաւ», ապա Քրիստոս Ինքը «դիպաւ» Դանիելի «շրթունքներին», եւ ապա Դանիելը «բացեց» իր «բերանը, խօսեց եւ ասաց իմ առաջ կանգնածին. Ո՛վ իմ տէր, այս տեսիլքի պատճառով իմ վիշտերը ինձ վրայ դարձան, եւ ես ոչ մի զօրութիւն չպահեցի: Քանզի ինչպե՞ս կարող է այս իմ տիրոջ ծառան խօսել այս իմ տիրոջ հետ, որովհետեւ ինձ համար իսկոյն ոչ մի զօրութիւն չմնաց իմ մէջ, եւ ինձ մէջ շունչ էլ չմնաց»:

Քրիստոսին տեսնելու և Նրա հետ խոսելու փորձառությունը Դանիելին խոնարհեցնում է մինչև փոշին: Նա համրացել էր և այդպես էլ կմնար, եթե Քրիստոսը չդիպչէր նրա շուրթերին, ինչպես Եսայիայի շուրթերն էին դիպչել գոհասեղանից վերցված ածուխին:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Երբ Եսայիան տեսավ իր Տիրոջ փառքի և մեծության այս հայտնությունը, նա համակվեց Աստծու մաքրության և սրբության զգացումով: Ի՛նչ սուր էր հակադրությունը իր Արարչի անհամեմատ կատարելության և նրանց մեղավոր ընթացքի միջև, ովքեր, իր հետ միասին, վաղուց դասված էին Իսրայելի և Հուդայի ընտրյալ ժողովրդի թվում: «Վա՛յ ինձ,— բացականչեց նա,— որովհետև ես կորստյան եմ մատնված, քանզի ես անմաքուր շրթունքներով մարդ եմ, և բնակվում եմ անմաքուր շրթունքներով ժողովրդի մեջ, որովհետև իմ աչքերը տեսան Թագավորին՝ Զորաց Տիրոջը»: Համար 5: Կանգնած, այսպես ասած, ներքին սրբարանի մեջ աստվածային ներկայության լիակատար լույսի ներքո, նա հասկացավ, որ եթե թողնված լիներ իր իսկ անկատարությանն ու անզորությանը, ապա բոլորովին անկարող կլիներ կատարելու այն առաքելությունը, որին կոչված էր: Բայց սերովբե ուղարկվեց, որպեսզի ազատի նրան իր վշտից և պատրաստի նրան իր մեծ առաքելության համար: Սեղանից վերցված կենդանի ածուխ դրվեց նրա շրթունքների վրա՝ այս խոսքերով. «Ահա սա դիպավ քո շրթունքներին, և քո անօրենությունը վերացվեց, և քո մեղքը քաղվեց»: Այն ժամանակ լսվեց Աստծու ձայնը, որ ասում էր. «Ումի՛ց ուղարկեմ, և ո՞վ կգնա մեզ համար»: Եվ Եսայիան պատասխանեց. «Ահա՛ ես, ինձ ուղարկիր»: Համարներ 7, 8:»

«Երկնային այցելուն սպասող պատգամաբերին պատվիրեց. «Գնա՛ և ասա՛ այս ժողովրդին. «Լսեցե՛ք, այո՛, բայց մի՛ հասկացե՛ք, և տեսե՛ք, այո՛, բայց մի՛ ըմբռնե՛ք: Թմբեցրո՛ւ այս ժողովրդի սիրտը, և ծանրացրո՛ւ նրանց ականջները, և փակե՛ք նրանց աչքերը, որպեսզի չտեսնեն իրենց աչքերով, և չլսեն իրենց ականջներով, և չհասկանան իրենց սրտով, և չդառնան, ու չբժշկվեն»»: Հատվածներ 9, 10:

Մարգարեի պարտականությունը հստակ էր. նա պետք է բարձրացներ իր ձայնը՝ բողոքելով տիրապետող չարիքների դեմ: Մակայն նա երկյուղում էր այդ գործը ձեռնարկել՝ առանց հույսի որևէ հավաստիացման: «Տե՛ր, մինչև ե՞րբ»:— հարցրեց նա: 11-րդ համար: Մի՞ թե Քո ընտրյալ ժողովրդից ոչ ոք երբեք չի հասկանա, չի ապաշխարի և չի բժշկվի:

«Մոլորյալ Հուդայի համար նրա հոգու բեռը զուր չէր կրուելու: Նրա առաքելութիւնը ամբողջովին անպտուղ չպիտի լինէր: Մակայն այն չարիքները, որոնք բազմացեալ էին եղել շատ սերունդների ընթացքում, չէին կարող վերացուել նրա օրերում: Իր ողջ կեանքի ընթացքում նա պէտք է լինէր համբերատար, արի ուսուցիչ՝ յոյսի մարգարէ, ինչպէս նաեւ դատաստանի: Երբ Աստուածային նպատակը վերջապէս իրականացուած լինէր, նրա ջանքերի, եւ Աստծու բոլոր հաւատարիմ պատգամաբերների աշխատանքի լիակատար պտուղը պիտի երեւար: Մնացորդը պիտի փրկուէր: Որպէսզի դա իրականանար, ըմբոստ ազգին պէտք է տրուէին նախազգուշացման եւ աղաչանքի պատգամները, ինչպէս Տէրն էր յայտարարում. «Մինչեւ քաղաքները աւերուին առանց բնակչի, եւ տները՝ առանց մարդու, եւ երկիրը բոլորովին ամայանայ, եւ Տէրը մարդկանց հեռու տանի, եւ երկրի մէջ մեծ լքուածութիւն լինի»: Համար 11, 12»:

«Անգղջացողների վրա պիտի հասնէին ծանր դատաստաններ՝ պատերազմ, աքսոր, ճնշում, ազգերի մէջ իշխանության և պատվի կորուստ,— և այս ամենը պիտի գար, որպէսզի նրանք, ովքեր դրանց մէջ կճանաչէին վիրավորված Աստծու ձեռքը, առաջնորդվէին ապաշխարության: Հյուսիսային թագավորության տասը ցեղերը շուտով պիտի ցրվէին ազգերի մէջ, և նրանց քաղաքները պիտի ամայանային. թշնամի ազգերի կործանարար բանակները կրկին ու կրկին պիտի սլանային նրանց երկրի վրայով. նույնիսկ Երուսաղէմն էլ ի վերջո պիտի ընկներ, և Հուդան պիտի տարվէր գերության. սակայն Ավետյաց երկիրը չպիտի մնար ընդմիշտ բոլորովին լքված: Երկնային այցելուն Եսայիային տվել էր այս հավաստիացումը. «Եվ եթէ նրանում տասներորդ մասը մնա, Նա էլ պիտի դարձյալ ոչնչացվի. Բայց ինչպէս բնէկն ու կաղնին, որոնց կոճղը մնում է, երբ տերևաթափ են լինում, Այդպէս էլ սուրբ սերունդը պիտի լինի նրա կոճղը»: Համար 13:

«Աստծո նպատակի վերջնական կատարման այս հավաստիացումը քաջություն ներշնչեց Եսայիայի սրտին: Ի՞նչ, թէ երկրային գործությունները զինվեն Հուդայի դէմ: Ի՞նչ, թէ Տիրոջ պատգամաբերը հանդիպի ընդդիմության և դիմադրության: Եսայիան տեսել էր Թագավորին՝ Զորաց Տիրոջը. նա լսել էր սերովբեների երգը. «Ամբողջ երկիրը լի է Նրա փառքով». նա ուներ այն խոստումը, որ Եհովայի պատգամները հետընթաց ապրող Հուդային պիտի ուղեկցվէին Սուրբ Հոգու համոզիչ գործությամբ, և մարգարեն գորացավ իր առջև դրված գործի համար: Համար 3: Իր երկարատև և դժվարին ծառայության ողջ ընթացքում նա իր հետ կրում էր այս տեսիլքի հիշատակը: Վաթսուն տարի կամ ավելի նա կանգնեց Հուդայի որդիների առաջ որպէս հոյսի մարգարէ՝ իր կանխասացություններում ապագա եկեղեցու հաղթանակի մասին դառնալով ավելի համարձակ և դեռ ավելի համարձակ»: Մարգարէներ և թագավորներ, 307–310: